

Žalost se mora sukati z njimi, se celo nasmehe, tako nespametno se ji je zdelo to početje, ki ga pa nikakor ni mogla zameriti neugnanim veseljakom. A kmalu ji je bilo tega dovolj — preveč. Prej, nego so se zavedeli kako in kaj, se je Žalost zasukala v nasprotni smeri dosedanjega plesa, pustila palico, vrč in haljo ostalim osuplim plesalcem, ki so popadali v cestni prah. Sama je pa zbežala v bližnji gozd kar preko žitnih njiv in solzeče se trave, ogrnjene z višnjevim ogrinjalom.

Tedaj je tudi zlato solnčece zapodilo oblak izpred svojega lica in se kakor prej smehljalo trem junakom, ki so se pomalem dvigali kakor vrabci iz prahu na cesti. Cvetice so zopet prijazno pogledovale okolo sebe, trava je otresla solzno roso, in žito po njivah je veselo zavalovilo kakor morje v solnčnih žarkih.

Palčki si otepo prah z obleke, poveznejo vrč kraj ceste, ga pogrnejo s črno haljo ter sedejo nanj vsi trije. Poskakalček vzame v roko še grčavko, ki se je prej nanjo opirala Žalost, jo nagne nekoliko postranski, kakor drže kralji vladarsko žezlo, in reče ponosno:

»Tako-le! Sedaj se pa malo spočijmo po težkem delu. Zmagali smo, hi, hi!«

Kazen.

*Posvetili so žarki izza gore
in plavali čez tihe so ravni;
pokukali so tudi Tončku v sobo:
„Aj, Tonček leni pa še spi!“*

*„Predrami se, ej, vstani, Tonček mali!
Kdor dolgo spi, nikoli nič ne zna!“
Očesca mane Tonček si zaspana
in motoglav zagodrnja:*

*„A mamica, kje pa je moje mleko?
oj, mamica, kje pa pogačica? —“
Ko dolgo spal je, vse mu je pojedla
poredna mačica ...*

Tinče Ravljen.

Poljanam.

*O, kako srčno vas ljubim,
venčane poljane,
z zlatim zrnjem, s sladko nado
bujno posejane!*

*Ko jutranja pride zora!
vriskam v tihem polji,
da pozabim v svojem srcu
skrite, tajne boli ...*

Tinče Ravljen.

